

Nefes Alıp Verdikçe

— redfer · 14 Mayıs 2024

hepimizin başına gelmiştir
birdenbire kararır hava
rengi solar dünyanın
çevremizi kuşatır aşılmaz bir sessizlik duvarı
maziyi ayakta tutan o tel mi kopmuştur
kalbimizde özenle kurduğumuz yaprak mı çatırdamıştır
uzaklarda bizim için dua eden kelebek
suya mı düşmüştür yoksa

bir sızı
gelip göğsümüze oturur
bir kimsesizlik hissi
aslında biliriz hiçbir şey
gelip kalbimize acı veremez bizden habersiz
o iş birlikçi yaradır hep hayal kırıklığı
hep bir sızı onun sayesinde
kalbin kapısını açıp girer içeri

yaralar
kadim korkularımız, takıntılarımız, zaaflarımız
insanın kendisiyle yüzleşmesinin bir sonucudur
bizden eskiye dayanır onların hikayesi
bize bunu fısıldarlar hep
yaralarımız hep vardır
biz onları taşımak için dünyaya gelmişiz
o büyük sürgünün yükü sırtımızda hep
cennetten dünyaya sürgün edilmişimiz
en büyük hikayemiz
en kanayan yaramız

payımıza düşeni alırız bu yaradan
her ne sebepten olursa olsun
yeni hasarlar aldığımızda
kalbimizde beliren çatlaklar
uç uca dizilir
o en derin yaraya eklenerek

nefes alıp verdikçe
içimizdeki acılı harita damar damar genişler
yeni topraklar kazanır
imtiyazlar edinir yeni yeni
her canlıda kendini tekrar eden bir yazgıdır bu
bizi çukuruna iter
korkular, acılar, yad edişler
içimizde genişleyip duran kadim yaranın
kapanır kapıları
örtülür pencereleri

başka bir zaman
o çatlağın üzerinde kuş cıvıltıları
vadiler dolusu çiçek
bütün dünyaya yetecek güneş bulabiliriz belki
lakin şimdi orada dipsiz bir kuyudan
ansızın beliren buhranlardan
boyunun ölçüsünü alan hevesten başka
hiç bir şey yok

başkalarının gülüp oynadığı
sevinçle gündelik telaşların peşinden koştuğu saatlerde
saplanıp kalmışızdır yaralarımıza hep
dışarı çıkmak zulüm
içerde kalmak ölüm

herkesin mutlaka bir yarası vardır
hep çatlaklarından bir feryat yükselir
acılar, hayal kırıklıkları, özlemler tüter
bir dizi karmaşık duygular karanlık odalarında
sırrı hala çözülememiş

insan yarasına baktığında yüzünü
o yüze ifade kazandıran hayat hikayesini görür
her şey ben yaşarken oldu
ben yaşarken koptu tufan
ben yaşarken yeni baştan yaratıldı kainat
gök yarıldı
çamura can verildi yeniden
zanneder

aslında insan yoktur
alelade hikayelerde yoktur
her doğan bebek için yeni baştan bir aydınlık kuşanır gökyüzü
gece, yepyeni bir pelerin çeker omuzlarına
kırlarda, patikalarda, kentlerde, merdivenlerde
düşe kalka o en büyük hikayeyi tekrar ederiz hep
hiç durmadan

yeniden sınanır
yeniden kaybeder
yeniden Rabbimize sığınırız
günahlarımız bizi mütemadiyen yarlarımızla yüzleştirir
başımızı yerden göğe kaldırdığımızda
topraktan dağlara tepeler kaldırdığımızda
düşümlerin cenderesinden kaldırdığımızda
yaralarımızla yüzleşiriz yeniden hep

oysa bizsiz de bir dünya hüznle tütmede

zaten binlerce yıl aynı şeyi yapmakta
binlerce yıl ateşin başında oturanları
birer birer yutmakta gece
gece sessiz gelir
sesinin gelmediği gece nefesi gelir
gece içimizdeki en derin kuyu
bizi beklemekte ağzı açık

hangi canavardan
hangi dağdan
hangi gök cisminden bahsederse bahsetsin
insan aslında insanı anlatır
ayakta durmaya, akmaya
içinden geçtiği vadilerin rengini ,tadını, dokusunu
almaya devam eder
bir o kadar da çaresiz

güneş doğar üstümüze
masallar yaşarız
efsaneler anlatırız
anlatırken örer, örerken kurar
kurarken kişileri, sesleri, resimleri, sözleri, edaları, duyguları
kolay kolay başkasının anlamayacağı biçimde şifreleriz
geçmişteki bir anıya takılıp kalmak
ya da geçmişi bütünüyle hatırlamak
yada unutmak için
yada bir sonraki yaranın kabuğunu kanatmak için

redfer